

Három mécses

Kérlek, Istenem bocsásd meg nekem, de nem bírom elviselni a saját lányomat! Újra erre gondol, ki tudja hányadszor aznap. Legalább ne ordítana megállás nélkül!

– Edina, szépen kérlek, egy kicsit halkabban! Köszönöm!

Hiába minden. Megint visít.

– Innivaló nincs? Miért nincs sose? Ildinél mindig van kóla. Látod, anya ezért, nincs pofám felhozni senkit, mert semmit sem tudunk neki adni.

Már megint a barátnőjével példálózik. Tejbe-vajba fűrosztik mióta öngyilkosságot kísérelt meg, pedig azelőtt sem volt rossz élete, inkább pénzzel tömik ahelyett, hogy igazából törődnének vele. – Egymásra sincs időnk, nemhogy a gyerekre – mondta múltkor az élelmiszerboltban Ildi anyukája, akiről már lassan az egész lakótelep tudja, hogy csalja a férjét fűvel-fával és mégis neki áll feljebb. – Te csak ne szállj el magadtól, nagy magyar anya – folytatta gúnyosan a mondókáját – nehogy azt hidd, hogy nem volt hiábavaló a sok fáradság, amit belefeccöltél a gyerekeidbe, mert sok örököd nem lesz bennük, azt garantálom.

Vannak nyugodtabb órák, néha napok. Máskor, és ez a gyakoribb, nincs szüksége kávéra reggel, hogy felmenjen a vérnyomása. A kisebbik gyerek még hagyján, Miki idén kezdte a felső tagozatot az általános iskolában, na de a nővére, a gimnazista Edina borzalmas. Mindenért hisztizik és veszekszik. Nemcsak vele, hanem az öccsével, de még az udvarlójával is.

Ha az apjuk élne, talán könnyebb lenne az életük. Két éve hunyt el, egy héttel anyák napja előtt. Az utolsó napon még homlokon csókolta a gyerekeket, neki érdekes módon engedték, majd beült a gépkocsiba, letekerte az ablakot, bekapcsolta a rádiót, és elindult a kórházba. Vasárnap ügyelt, a következő délelőttre két műtétje volt előjegyezve. Kollégái is értetlenül álltak a történetek előtt. Hétfőn, kora délután, a megszokott időben hazafelé tartott, vezetés közben lett rosszul, még volt annyi lélekjelenléte, hogy a leállósávba kormányozza az autót és leállítsa a motort. Negyvenégy éves volt, rendszeresen sportolt, egészségesnek látszott. Agyvérzést kapott.

Erre nem lehetett mit mondani a két gyereknek, se pap, se pszichológus ismerős nem tudta megnyugtatni háborgó lelküket. Édesanyjuk is mindhiába ismételtette, hogy bele kell nyugodni Isten akaratába, ép ésszel fel nem foghatta, hogy miért éppen a férjével történt ez a tragédia. Miklóssal, aki szinte naponta mentette meg emberek életét a baleseti sebészetben. Az egyetlen férfi volt egész életében, nagyon szerette őt, mozdulatlan, szilárd támpontot jelentett a hétköznapi örvényeiben. Mióta nincs, senki sem ért a két gyerek nyelvén.

– Anya sohasem olyan higgadt, mint apa volt...

Eleinte csak Edina mondogatta ezt, de újabban már Miki is ezt szajkózza. Idővel minden rosszaságot eltanul a nővérétől, hasonló trükkökkel próbálja elérni, hogy ne

kelljen iskolába mennie, leckét írnia vagy felmentést kapjon a testnevelés óra alól, sőt még tovább is fejleszti Edina módszereit.

Gyerekejjel persze képtelenek felfogni, hogy a vitákat és a veszekedéseket szinte mindig ők váltják ki követeléseikkel, engedetlenségükkel, önző kívánságaikkal. Az ordítózás rendszerint azzal zárul, hogy valamelyik gyerek a szemére hányja, hogy az apjuk sohasem kiabált volna velük, aztán következik a régi lemez: miért kellett meghalnia, és ha van Isten, akkor rosszat tett velük. Utána berontanak a szobájukba, ahonnan csak órák elteltével hajlandóak kijönni, ha már nagyon éhesek. Addig sajnálják magukat, és gyarapítják a telefonszámok bevitelét.

Ilyenkor az édesanyjukban felmerül: lehet, hogy mégiscsak Ildiéknek van igazuk?

Pusztába kiáltó szó lett volna a sok imádság, amit a gyerekek boldogulásáért együtt mondtak Miklóssal?

Annyi figyelmet fordítottak a gyerekeikre, amennyit csak tudtak, hiábavaló, elfecsérelt idő lett volna a sok közös program? Ablakon két kézzel kiszórt pénz az iskoláztatás és a nevelés?

A gondviselés beláthatatlan ösvényeit ellepte a gaz. Bármit is akartak elérni, mintha minden az ellenkezőjére fordult volna. A gyerekek egyre inkább hasonlítanak társaikra, mint romlatlan önvalójukra és olyanokká válnak, amilyenek a szülők nem szerették volna látni őket.

– Valamivel biztos kiérdemeltük – merül fel benne a gondolat, többes szám első személyben, mert bármelyik kolléganőjét kérdezi a bankban, mindegyik hasonlóképpen panaszkodik.

A kedvességnek szikrája sincs bennük, legfeljebb olyankor, ha szükségük van valamire. Mondjuk pénzre vagy új ruhát szeretnének. Olyankor még mosolyt is erőltetnek az arcukra. Ha nem járnak sikerrel, pillanatok alatt megy végbe személyiségükben a változás. Lelkük csúnyábbik fele hatalmasodik el természetük felett. Hiába a szép szó, a könyörgés, a fenyegetés, az ígéret. Képtelenség lépést tartani változékony hangulatukkal.

Még jó, hogy be van zárva az ajtó, így legalább nem hallatszik ki annyira a viselkedés. A kislány számítógépes játékkal játszik, akár nyer, akár veszít, trágár szavak kíséretében teszi. Ez a legújabb szokása, eddig legalább nem káromkodott. A nővérétől tanulja vagy valamelyik társától? A lényegét illetően teljesen mindegy. Edina pedig szerzett valahonnan egy vízpipát, alighanem Ilditől, és azt szívja. Lehetetlen lebeszélni róla, pedig a múltkor szájfertőzést is kapott tőle. Nem érdekli, csak azért is csinálja, hogy édesanyját bosszantsa.

Csak ül egyedül a konyhában könnyes szemmel és úgy érzi, már ahhoz sincs elegendő ereje, hogy felálljon és elkezdjen mosogatni. Az asztalon irtózatosságot teremt. A tányérokon ételmaradék. Könyvek, füzetek szanaszét. Mindent eluraló káosz és zűrzavar kívül és belül. Sohasem lesz már rend.

Letörli szeméről a krízis könnyeit, belenéz a tükörbe: harmincöt éves múlt, de legalább negyvennek néz ki, karikás a szeme, beesett az arca éppen itt volna az ideje kicsit rendbe hoznia magát, nehogy meglássa így a két gyerek.

Közeledik az este, amikor majd újra meggyújtja a három mécsest. Az nem lehet, hogy örökre így marad minden, változniuk kell mindannyiuknak. Fájdalom van ebben a gondolatban, mert változni senki sem akar, se felnőtt, se gyerek. Talán könnyebb lenne elviselni az egészet, ha tudná, mi az értelme, vagy legalább lenne egy jel, egy egészen halvány üzenet.

Erre gondol, mikor megakad a szeme egy füzetből kitépelt papírlapon, megismeri Edina írását, olvasni kezdi és háborgó szívét nyugalom tölti el, benső békéje betölti a teret, beleolvad a valóságba, a gyerekek szobáiban mintha karmesteri pálca adna jelet, oly hirtelen szűnik meg a zaj, hogy nyugalomban nézhessen szembe lánya megváltó soraival:

„Köszönöm édesanyám, hogy olyankor is szeretsz, mikor hisztis vagyok... nem ez járna a sok jószágodért... észrevettem, hogy nekem is fáj, ha megbántok másokat... és te vagy az, akit sohasem lenne szabad... annyit dolgozol értünk... a gyermek nem választ-hatja meg egyik szülőjét sem, de ha nekem ezt mégis megengedné az Isten, arra kérném, újra te légy az édesanyám. Nagyon szeret és puszil: Edina”

Horváth János